

i sidste omgang, og det er også fru Tove Videbæks spørgsmål, nemlig at få planer for det forebyggende arbejde: Hvis vi laver det forebyggende arbejde og forstår det som et meget tidligt netværk, kan det godt være, at de forebyggende ting ikke er særlig omfattende, så kan det godt være, at de forebyggende ting er af en sådan karakter, at det er nogle meget få ting, nogle meget små ting. Det er at give nogle børn en mulighed for netværk via et foreningsliv og den slags, hvor man er meget dygtig til at opfatte, at her er noget, der er ved at gå skævt, her er en familie, der skal styrkes lidt, og så giver man børnene et bedre netværk end det, de har i dag.

Vi vil opfatte det som et stort indgreb i kommunernes metodefrihed, at det, hvis de udøver denne følsomhed og sætter ind tidligt, skal beskrives i en stor handleplan. I dag er det op til kommunerne at udarbejde handleplaner for det forebyggende arbejde. Det synes vi egentlig er en ganske udmærket ramme for kommunerne at fungere inden for.

Til fru Pernille Falcon vil jeg sige om al den pengesnak: Jeg har ikke rejst spørgsmålet om penge, jeg vil bare sige, at hvis det koster, må det koste. Jeg vil bare fastholde én ting: Et godt forebyggende arbejde tæt på borgerne, tæt på problemerne, vil på lang sigt betale sig for os alle sammen – enten i form af penge eller i form af bedre livskvalitet.

Sandy Brinck (S):

Fokus for Socialdemokraterne i denne debat er, at børn skal have gode muligheder for et godt liv.

Børn, som er truet, er ofte truet af deres forældres situation, og derfor finder vi det helt åbenbart, at det er familien, der er den helhed, et barn skal ses i. Det er helt klart, at det er her, at forebyggelsen skal sættes ind, og det er lige så åbenbart for os, at når udgangspunktet i enhver anbringelsessag er målsætningen om, at barnet kan komme hjem igen, så skal forældrenes problemer naturligvis afhjælpes, ellers giver det hele ingen mening.

Barnets afhængighed af forældrenes situation er jo logisk, og det er den erkendelse, som skal ligge til grund både for opfølgning af en anbringelse og for grundlaget for den hjælp, som skal forebygges, at en familie skal skilles og barnet anbringes et andet sted. Anbringelser er nemlig altid en ulykkelig situation, som i sig selv påfører barnet en social begivenhed.

Familiekontrakter og familierådslagning, som er beskrevet i forslaget bemærkninger, er udmærkede metoder til at praktisere det, som gennemsyrrer hele den sociale servicelov, nemlig inddragelse af borgerne i deres egen sag og hjælp til selvhjælp på baggrund af borgernes ressourcer.

Derfor må jeg indrømme, at jeg også blev en lille bitte smule overrasket over, at ministeren i løbet af debatten pludselig anførte, at dette skulle være et helt nyt syn på problemstillingen. Jeg mener faktisk, at det, ministeren sagde i sin første besvarelse, er udgangspunktet. Det er allerede de værdier og de metoder, der lægges op til i lovgivningen.

Kl. 18.20

Tilbage står så spørgsmålet om, hvorvidt vi her fra Folketinget skal gå ind og pege på sådan konkrete universalværktøjer. Det synes vi fra Socialdemokratisk side ikke at vi skal. Vi er enige med de ordførere, der har talt for metodefrihed. Og jeg kunne tilføje, at jeg er meget enig med Enhedslistens ordfører i, at nogle gange kalder vi det bare noget andet, og så har vi opfundet den dybe tallerken igen. Men fokus er det rette, nemlig det at have udgangspunkt i familien og i de ressourcer, som allerede eksisterer rundt omkring barnet.

Tilbage er så forslaget om handleplaner, og der må vi indrømme, at vi langt hen ad vejen troede, at dette eksisterede, og vi kan også forstå på ministerens besvarelse, at noget eksisterer, og noget andet måske kunne kræve en præcisering.

Vi synes, at handleplaner er et vigtigt instrument, som også er meget brugt i vores socialpolitik. Vi synes, det er vigtigt, at forældrene ved, hvorfor deres børn er anbragt. Jeg møder desværre tit forældre, som står noget uforstående over for myndighedernes bevæggrund.

Det er også vigtigt at vide, hvad det er for en opgave, man står over for, hvad det er, man skal bidrage med, for at børnene kan komme hjem igen. Det kunne måske også skabe en større sikkerhed for børnene med en forudsigelighed om: Hvornår er det, og hvor skal jeg være? Hvis det kræver præcisering, gør vi gerne det.

Vi synes som udgangspunkt, at vi skal være meget opmærksomme på at bruge udvalgsarbejdet til at finde helt præcist ud af, hvad det er, der kræver ny lovgivning og præcisering, og hvad det er, der kræver, at den nuværende lovgivning overholdes. Det synes jeg allerede debatten på nuværende tidspunkt har vist at der kan være god grund til at få klarlagt.